

[Chr. J. Hansen.]

landet over blevet læst med en vis interesse —, hvori han aldeles ikke lægger skjul på de umådelig gode tider, det har været i hvert fald for det kornsælgende landbrug. Vi husker også, at folketingsmand Hans Pinstrup i artikler og taler har gjort stillingen op udfra det modsatte synspunkt. Jeg er af den opfattelse, at ingen af de herrer har ret. Jeg tvivler aldeles ikke på, at det for de kornsælgende landbrugere har været gode tider i de senere år, og det skal jeg være den sidste til at misunde dem. Jeg tvivler på den anden side heller ikke på, at der landet over og ikke mindst på de fattige og magre egne findes mange, mange mindre landbrugere, husmænd o. s. v., der ikke er kornsælgende, og som praktisk talt ikke har haft nogen som helst fordel af de tider, vi har gennemlevet i den sidste halve snes år, uanset de priser, der har været. Der findes i Danmark godt og vel 200 000 landbrug af meget forskellig størrelse, hvor jorden dyrkes under meget forskellige forhold; boniteten rundt omkring i vort land er jo meget forskellig. Det er da ganske givet, at man kan ikke generalisere på dette område, det er ganske givet, at der i dette erhvervs økonomiske og andre forhold vil være meget store forskelle, det kan vist ingen være blind for, som i nogen grad beskæftiger sig med landbrugsforhold.

Men det kan ikke nægtes, at det for det store landbrug har været tider, der ikke alene kan betegnes som tålelige, således som den højtærede landbrugsminister har gjort det, men som må betegnes som meget gode, og det kan man også få adskillige udtalelser for fra de pågældende, når man kommer til at tale med dem om spørgsmålet. Som sagt, det misunder jeg dem ikke under nogen omstændigheder. Men når vi står i den situation, vi står i nu, tror jeg alligevel, der er en vis fare ved, at man ophæver disse prisbindinger, selvom jeg indrømmer, at der muligvis skulle en anden byrdefordeling til.

Hvordan det stiller sig med landbrugets forhold, har vi jo fået en opgørelse over i „Finanstidende“, hvor man gør det op på den måde — og jeg har ikke set, at det har været modbevist —, at i tiden fra 1938—39 til 1951 skulle indtægterne for de mindre landbrug være steget til det tredobbelte, for de mellemstore landbrug noget mere, til det fire-femdobbelte, men for de største brugs vedkommende, brugene over 100 ha, skulle indtægterne være steget til det otte-dobbelte. Jeg er ikke i stand til at afkræfte dette, og jeg tror også, at det tildels passer.

Jeg har endvidere set, at den højtærede finansminister har gjort det op på den måde, at arbejderne i handel og industri i tiden fra 1939 til 1950 har øget deres indkomst med 137,6 pct., direktører og fabrikanter med 33,2 pct., håndværksmestre med 139,6, selvstændige handlende med 93,9 pct., andre selvstændige med 93,2 pct. og selvstændige landbrugere med 170,7 pct. Dertil føjede ministeren, at det var hans opfattelse, at landbruget var den samfundsklasse, som havde tjent mest på inflationen og dermed pristalsreguleringen, fordi det stadig højere prisniveau gjorde det lettere at bære gældsbyrden. Også dette tror jeg man må lade stå ved sit værd og tro, at det er rigtigt. Men jeg vil gerne tilføje endnu en gang, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at jeg tror ikke, at det gælder landbruget som helhed, der er stadigvæk meget stor forskel dels på det mindre og det større landbrug, dels også meget stor forskel på, hvor man driver sit landbrug, om det er på landets magre jord, eller det er på dets gode jord.

Jeg vil også gerne nævne, at i den senere tid, ikke mindst i det sidste par måneder, har det været stærkt fremme både på møder og i pressen, at for vort parti har dette spørgsmål såvel som ethvert andet erhvervsspørgsmål den største interesse. Ingen kan komme og fortælle, at vort parti, socialdemokratiet, kun interesserer sig for sociale foranstaltninger, arbejdstid og arbejds løn. Selvfølgelig har disse foranstaltninger altid været et led i vor økonomiske og sociale politik for at hjælpe den arbejdende befolkning, men vi har aldeles ikke været i tvivl om, hvad de øvrige erhvervsproduktionsforhold betyder for hele vort samfund. Vor politik gennem årene har i høj grad bevist dette og har også på dette område været en samfundspolitik. Som en vigtig og konkurrencefygtig industri er medvirkende til at give beskæftigelse til tusinder og atter tusinder af arbejdere, er et landbrug, hvor alle produktions- og erhvervsmuligheder udnyttes, i høj grad medvirkende til at skaffe den valuta, hvormed det bliver muligt at hjemføre de råstoffer, vort land har brug for. Det har vi aldrig været i tvivl om. Ingen kan være ligegyldig overfor det spørgsmål, og det har vi ikke været og kan ikke være. Vi har vist vor forståelse af og interesse for disse spørgsmål, det kan ingen benægte.

Jeg vil gerne tilsidst tilføje, at den gerning, der udføres på Danmarks jord af den danske landbruger og hans medhjælper, er samfundsgavnlig, og det anerkender vi, men